

—75, vil Oprettelsen af de herommeldte Stationer, hvis Pasning og fremtidige Ved-
geholdelse Fiskerne have paataget sig, medføre en Bekostning af 1,000 Kr. for hver
Station.

Da det paa Grund af de særlig vanskelige Landingsforhold paa Harboøre
Tangen vil være af stor Betydning for Fiskerne, at der oprettes Faresignalstationer
paa de nævnte 3 Steder, og da Dansk Fiskeriforening varmt har anbefalet, at de paa-
gældende Stationer oprettes allerede i næste Finansaar, tillader jeg mig at anmode
det ærede Udvalg om til 3dje Behandling i Folketinget af Forslaget til Finanslov for
1898—99 paa mine Vegne at stille følgende Vædringsforslag:

Til § 26 I.:

Som Nyt Nummer:

Til Oprettelse af Faresignalstationer for Fiskere ved Brist, Langerhuse og
Bejlby i Harboøre Sogn 3,000 Kr.

Alfred Hage.

B. D. Swane.

Til Folketingets Finansudvalg.

107

Landbrugsministeriet. Kjøbenhavn, den 9de Februar 1898.

Til den ved Gudenaen ovenfor Randers beliggende Friisenbold Laksogaard
høre visse Rettigheder med Hensyn til Fiskeriet i Aaen nedenfor Laksogaarden og i
Randers Fjord. Angaaende Omfanget af disse Rettigheder har der i Aarhundreder
været Strid, og efter at Laksogaarden i 1879 var bleven overtaget af sin nuværende
Ejer, exam. jur. Ostenfeldt, der i højere Grad end sine Forgængere søgte at hindre
de idelige Indgreb, der gjordes i hans Rettigheder, blev Klagerne over Laksogaardens
Tilstedeværelse som en bestaaende Hindring for alt Fiskeri af andre i det omhandlede
fra Arilds Tid særdeles fiskerige Vand saa stærke, at Indenrigsministeriet fandt sig
foranlediget til under 2den Februar 1884 at nedsætte en Kommission til Undersøgelse
af Spørgsmaalet om en Afløsning af de Laksogaarden tilkommende Rettigheder. I
sin under 25de September 1884 afgivne Betænkning indstillede denne Kommission
enstemmigt, at de omhandlede Rettigheder afløstes, og at Afløsningssummenattes
til 300,000 Kr.

Der skete imidlertid ikke den Gang noget Skridt i denne Retning, navnlig
fordi det maatte anses for ønskeligt, at Omfanget af Laksogaardens Rettigheder,
der endnu var omstridt, blev bestemt fastslaaet, forinden man skred til en Afløsning.

Dette er nu sket, dels ved Højesterets Dom af 27de November 1889, i
hvilken det med Hensyn til de Laksogaardens Ejer tilkommende Rettigheder udtales,
at han „maa anses berettiget ikke blot til selv at udøve Fiskeri, navnlig ogsaa med
Baad og lignende Redstaber i det Vandareal, der maa betragtes som Hovedstrømmen
fra Laksogaarden til Fjordens Udmunding i Havet, men tillige efter Forholdets
Natur og Lovgivningens Grundsætninger, jfr. Danske Lov 5—10—44 og Forord-
ningen 2den Januar 1740 til at fordre dette Hovedstrømløb holdt aabent for Fiskenes
Opgang til Laksogaarden og særligt til at modsætte sig, at der i samme drives
Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade
eller med saadanne Redstaber, at Fiskenes Opgang til Laksogaarden derved vilde
hindres eller hemmes“, dels ved Højesterets Dom af 12te Juni 1895, der statuerer,
at Fiskeriloven af 5te April 1888 ikke har gjort nogen Forandring i de Laksogaardens
Ejer tilkommende særlige Rettigheder, samtidsigt med at det udtales, at det ikke
kan antages, at der tilkommer Randers Kjøbstads Borgere særlige Fiskerirettigheder
i Randers Fjord eller Gudenaen.

Uagtet de til Laksogaarden knyttede Fiskerirettigheder saaledes ere godkendte
af Højesteret, ere de dog stadig Genstand for Indgreb, som det efter Fiskerilovens